

HET CIJFERMYSTERIE

BENNE & DE VRIES

HET
CIJFERMYSTERIE

GLEN GOUTSTAP

Alle personages in dit boek zijn verzonnen en elke gelijkenis met bestaande personen, hetzij levend of dood, berust op toeval.

ISBN: 9789491080784

Uitgegeven via: limburger.nl/mijnboek

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Glen Goutstap 2011

Voor mijn vrouw en de jongens.

En voor een vriend die veel tijd voor mij heeft vrijgemaakt.

Augustus 2011

PROLOOG

Zittend aan zijn bureau, zijn ogen op het beeldscherm gericht. Nog niet helemaal tevreden, worden in het document dat hij aandachtig bestudeert de laatste wijzigingen aangebracht. Het dient perfect te zijn en mag beslist geen enkele fout bevatten. Alles moet kloppen. Het wordt weliswaar nog gecontroleerd, maar hij weet dat wat hij schrijft slechts zelden correcties oplevert. Het is een prima stuk geworden. Met de laatste gegevens die zojuist verwerkt zijn kan hij naar de drukkerij. Een maand voorbereiding heeft het gekost. Blij dat het erop zit drukt hij op ‘Opslaan’, gevolgd door een zucht van opluchting, die diep uit zijn borst komt. Hij stopt een CD in de CD-lade en brandt deze.

Ondertussen leunt hij in zijn diepe bureaustoel achterover. Terwijl hij even zijn ogen sluit realiseert hij zich hoe graag hij in dit bedrijf werkt. Hij is blij dat hij altijd hier gebleven is. Eigenlijk al zijn hele werkbare leven. Natuurlijk zijn er wel eens problemen. Dat is in elk bedrijf zo. De laatste maanden echter véél meer dan vroeger. Maar daar zullen ze ook wel weer doorheen komen. Waarom niet. Jawel, je wordt er alleen maar sterker door als je het met zijn allen oplost en in de juiste banen kunt leiden.

Met zijn voeten op de vloer draait hij zijn stoel rond, via de grote ramen naar buiten kijkend. Het regent. Hij ziet het getinte glas en de druppels die willekeurig en zonder vaste route naar beneden glijden en zich steeds sneller een weg zoeken om uiteindelijk op te gaan in een klein plasje aan de onderkant van het kozijn. In de verte ziet hij het drukke verkeer op de snelweg. Hij herkent ineens een vrachtwagen waarvan hij weet dat die weer een lange rit moet

maken. Een glimlach verschijnt op zijn gezicht. Het is een teken van trots. Hij sluit weer even zijn ogen en draait met zijn stoel terug naar het scherm. Daarop ziet hij onderin dat het zes uur is. Hij is blij dat hij vandaag op tijd naar huis kan gaan. Blij zijn vrouw en dochter aan tafel te kunnen treffen. De voorbije maand is hem dat nog geen enkele keer gelukt.

De belasting om de stukken klaar te hebben was groot. Niet alleen om zekerheid te hebben dat de andere leden van het management het volledig zouden goedkeuren. Nee, omdat het op tijd bij de drukker moet zijn. Zijn bedrijf had zelf de deadline gesteld wanneer het drukwerk klaar moest zijn. Alles vanwege een grote presentatie. Maar dan moet het ook op tijd aangeleverd worden. Hij had dat zo afgesproken met zijn vriend die werkzaam is in hun huisdrukkerij. Samen hadden ze, zoals ze dat al jaren deden, de planning gemaakt. En hij komt zijn afspraken altijd na. Natuurlijk, want daar staat hij om bekend.

En dan dadelijk naar huis gaan. En hij is zo graag thuis bij hen. Hij kijkt naar de vele fotolijstjes links op zijn bureau. Vandaag eens niet het opgewarmde eten uit de magnetron, maar samen opgediend. Vragen hoe het vandaag met de studie van zijn dochter is gegaan. Wat zijn vrouw allemaal heeft gedaan. Hij verheugt zich erop. Eindelijk!

Door een kort signaal uit zijn computer schrikt hij op uit zijn overpeinzingen. De CD is gebrand. Hij neemt het schijfje uit de lade en doet het in een doosje. Uit zijn bureaulade pakt hij een zwarte stift en schrijft er 'Persmap' op.

Hij wil het doosje in zijn koffer doen zodat hij morgenochtend meteen naar de drukkerij kan gaan. Als hij zijn aktekoffer openmaakt realiseert hij zich dat hij iets vergeten is. Hij opent op zijn computer een nieuw document. Hij begint te typen en legt de hele planning voor de drukkerij en voor hem zelf nog even vast. Dat moet hij morgen mee aanleveren. Ook de beschrijving van alle producten die hij wil hebben en tevens de aantallen die zijn bedrijf hiervan nodig heeft. Nu is het pas compleet. Ook dit slaat hij weer op. Hij zoekt op

het scherm de juiste printer en klikt op ‘Afdrukken’. Drie afdrukken zijn genoeg. Nu stopt hij het doosje wel in zijn koffer en sluit deze. Hij zet zijn computer uit en kijkt naar buiten om te zien of het nog steeds regent. Gelukkig niet meer zo hard.

Zijn bureaustoel wordt onder het bureau geschoven en hij loopt naar de kamerdeur. In gedachten verzonken dat hij zo meteen thuis zal zijn legt hij de tijdschriften die op de vergadertafel liggen nog vlug op een stapel. De grote bladen beneden en de kleinere er bovenop. Als altijd. Hij doet het licht uit en sluit de deur. Aan het einde van de gang is de kopieerruimte waar de printers voor de hele etage staan opgesteld.

Hij gaat de ruimte binnen en trekt de deur bij. Zijn geprinte vellen liggen in de uitvoerbak van de grote printer. Hij pakt ze op en bekijkt de teksten nog even. Hij maakt zijn koffer open en legt de vellen op het CD-doosje. Net als hij de koffer wil sluiten ziet hij rechts van het kopieerapparaat een vel liggen. Vast vergeten door een collega. Hij ziet vanaf de plek waar hij staat dat het blad vol met cijfers staat. Nieuwsgierig als hij is loopt hij ernaar toe en pakt het vel. Hij kijkt verbaasd. Dit is onbekend voor hem. Het is vreemd. Hij kent alles van dit bedrijf. Zeker als het om cijfers gaat. Dat is juist zijn discipline. Het irriteert hem dat hij niet op de hoogte is van deze gegevens. Hij besluit het vel mee te nemen om er thuis in alle rust naar te kijken want datgene wat er staat is voor hem onbegrijpelijk. Zijn koffer staat nog open en op het moment dat hij het vel erin wil leggen hoort hij zachtjes de deur piepen. Hij schrikt en draait zich om. Iedereen is normaal gesproken toch al weg? Hij ziet alleen maar vier vingers die de deur langzaam dichttrekken. Door zijn ergernis dat hij de cijfers niet herkent wil hij naar de deur lopen om te kijken wie het is. Zijn veel te snelle reactie zorgt ervoor dat hij tegen de aktekoffer stoot. Voordat deze valt vangt hij de koffer op om vervolgens weer terug te zetten. Hij loopt vlug naar de deur en kijkt zoekend in de gang. Die is helemaal verlaten...

1

MAANDAG

Het drukwerk van Trechter BV doet mij denken aan een finaal gemiste planning. Drie weken geleden leverden we vanuit de drukkerij de uitnodigingen voor een persconferentie, die vandaag om twee uur zal beginnen. Nu zijn zes mensen aan het vouwen, vergaren, plakken en insteken om de persmappen, met het jaarverslag, het presentatie- en informatiemateriaal, om half twee bij het Internationale Transportbedrijf Trechter te kunnen afleveren. Alles op het nippertje.

Het drukkersvak is een mooi vak. Niet alleen dankzij de veelzijdigheid van de ontelbare verschijningsvormen, maar ook omdat het grafisch product een behoorlijk lang productieproces moet doorlopen voordat er écht sprake is van drukwerk. Ook een simpel velletje briefpapier heeft zijn voorbereiding nodig, net zoals een prachtige, in vier kleuren gedrukte brochure.

De weg naar het drukken op een drukpers is lang. Het idee, dat vaak door grafische ontwerpers omgezet wordt in een vormgeving, zal bepalend zijn voor het verdere traject. Er moeten eventueel tekeningen of foto's gemaakt worden. Teksten moeten geschreven worden. En dit alles wordt digitaal verwerkt. Dat wil zeggen, dat de illustraties en foto's bewerkt moeten worden om ze te kunnen drukken. De tekst wordt samen met de digitale beelden in een door de vormgever bepaalde opmaak geplaatst. Films worden vervaardigd om er drukplaten van te kunnen maken. En dan kan er pas gedrukt worden. Dit alles boeit. Want elk product is door het lange traject dat het moet doorlopen anders.

Drukwerk moet georganiseerd worden. Hoe regel je dat het goed gaat? Hoe worden fouten voorkomen en hoe haal je de door de klanten gestelde levertijden? Hiervoor bedenk je samen met die klanten, de goede weg die te gaan is om zowel de tijd als de kwaliteit te kunnen waarborgen. De planning dus. Drukwerk is daardoor vaak niet alleen produceren maar méér nog het bedenken van oplossingen zodat het proces nauwkeurig in elkaar past.

Ik werk al ongeveer acht jaar bij deze drukkerij. Een bedrijf dat zich onderscheidt van andere drukkerijen omdat het hele proces in eigen huis aanwezig is. Er zijn grafische vormgevers. Er is een grote prepressafdeling waar teksten en digitale beelden geïntegreerd worden in een opmaak. De drukplaten worden er vervaardigd. Met meerdere drukpersen wordt er in diverse formaten gedrukt en het bedrijf heeft een eigen afwerkafdeling, om boekjes te vouwen en dan te nieten of te binden. Alles in één hand. En dat fascineert nog steeds. Dag in, dag uit. Vaak is het echter ook moeilijk. De belasting die op het bedrijf wordt gelegd is enorm groot. De daarbij behorende planningen zijn altijd spannend.

Als planningen echter verlopen zoals ze moeten verlopen, zullen er weinig problemen zijn en kan het drukwerk op tijd geleverd worden. Een planning loopt normaliter echter zelden zoals het moet. Met alle tijdsproblemen van dien. De planning is wezenlijk. Niet alleen voor een drukkerij. Het hele proces wordt daarop afgestemd. De gestelde deadline door de klant is bepalend. Het papier moet op tijd binnen zijn. De mensen moeten inzetbaar zijn op de juiste momenten. En dat voor alle opdrachten van diverse klanten. Alles moet geregeld zijn tot aan het moment dat de bestelauto weg moet rijden om het drukwerk bij de klant te leveren. Of zoals bij Trechter de goederen tijdig bij de klanten te bezorgen.

Daarvoor hebben wij nu nog een half uur. Dit alles overpeinzend word ik me bewust van het belang van deze persconferentie. Tijdens het meevouwen lees ik de halfjaarcijfers van Trechter voor de zoveelste keer. Ze zijn echt niet slecht voor een bedrijf dat het

afgelopen half jaar voortdurend negatief in de publiciteit heeft gestaan.

Als Internationaal Transportbedrijf is Trechter alom bekend en gerespecteerd. De uitstraling is groot. Werkgelegenheid bieden in een economisch moeilijke regio is voor de buitenwereld heel belangrijk. Daarnaast is het bedrijf altijd sponsor van grote evenementen die interessant zijn voor de eigen werknemers en de omgeving. De medewerkers krijgen een bedrag toebedeeld dat ze zelf aan een evenement naar keuze kunnen besteden. De bekendheid voor Trechter en de daarmee gepaard gaande waardering voor de medewerkers mist zijn effecten niet. Het is er fijn om te werken. En dat straalt men dan ook uit. Het beeld van Trechter is daarmee goed. Alles is tip top in orde. De grote transportwagens zijn goed herkenbaar. Altijd schoon en perfect in de lak. Daarmee de huisstijl van het bedrijf tonend op de trekkers en opleggers. Wat mede bepalend is voor de kwaliteit van het bedrijf.

Doordat het management vele wisselingen heeft ondergaan is er echter naar buiten toe veel onrust ontstaan. Het gehele management van Trechter is binnen een jaar tijd volledig vervangen. Jonge managers hebben de leiding overgenomen. En daarmee zijn er ook allerlei andere regels in het bedrijf ontstaan. Nieuwe ideeën waar de medewerkers niet goed mee kunnen omgaan. Simpelweg omdat ze het niet gewend zijn. Het sponsorbeleid is aangepast. Niet de medewerkers bepalen mee, maar alleen nog het management. Toch is dat begrijpelijk. Het bedrijf moet goede cijfers halen en wordt daardoor ook naar de medewerkers toe veel zakelijker. Het familiebedrijf met alles wat daarbij hoort is niet meer. Dat is voor velen jammer. Ook wij merken dat. De mensen waar we al jaren goede zaken mee deden zijn nu allemaal verdwenen.

Op één na. De 'ouwe' Hartsen. De financiële man van Trechter. Tevens is Hartsen al jaar en dag onze contactpersoon binnen Trechter BV. Ook deze persmappen waar we nog maar een kwartier voor hebben, heeft hij begeleid.

Hartsen is de laatste weken oud geworden. Echt oud. Nou is vijftig jaar al een respectabele leeftijd, maar dan kun je er nog levendig, sterk en gezond uitzien. Hartsen ziet in tegenstelling tot dit alles uitgeleefd uit. Ik neem aan dat het komt door zijn werk, want privé heeft hij alles wat hij door de jaren begeerde. Een geweldig mooi huis met alles wat je maar wensen kunt. Een schat van een vrouw, Ellie, eind veertig, knap, goed gekleed en steeds beminnelijk tegen haar Han en haar omgeving. Een vrouw die respect afdwingt op alle plaatsen waar je haar met Han Hartsen tegenkomt. Neen, nooit heb ik haar humeurig gezien, ondanks dat Han Hartsen meer op zijn werk is dan thuis en zij, door de jaren heen, voor alles alleen stond.

Zijn dochter kent hem door en door. Maar niet als de steeds aanwezige vader. De drieëntwintigjarige Nicole heeft alles van haar moeder, de blik in haar ogen die door je heen priemen. Een heerlijke lach waardoor je haar helderwitte tanden ziet stralen. Blond als haar moeder en hetzelfde mooie figuur. Han is gek op beiden en heeft alles voor hen over.

En toch is Han niet meer zoals hij was. De laatste twee weken, bij de voorbereiding van de diverse drukwerken voor deze persconferentie, was hij nooit de joviale en met moed sprekende financiële man. De man die iedereen zo voluit kon motiveren. Van de ene op de andere dag veranderde hij. Je zou denken dat hij als eindverantwoordelijke toch in een overwinningsroes zou moeten zijn met het resultaat dat zijn bedrijf heeft behaald.

Han zei steeds zeer kritisch de proeven te willen nakijken. Zoals hij dat altijd deed. En tóch moest ik hem er steeds op attenderen dat hij fouten had laten staan. Hij werd steeds onzekerder.

Omdat er door de jaren heen ook een hechte, vriendschappelijke band is ontstaan met Han, zijn we een aantal avonden bij mij thuis de diverse opmaakproeven samen gaan doornemen. Hij was heel dankbaar voor de tijd die ik erin stak. Bij mij bestond echter onbegrip omdat hij zo weinig betrokken was. Op het laatste moment, met alle risico's om de planning niet te halen, wisten we nog kapitale

rekenfouten te ontdekken. Ik was daarvoor eigenlijk opgelucht. Ik weet dat als er zetfouten in staan er gauw wordt gezegd dat het de schuld van de drukker is. Terwijl de klant toch de eindverantwoording voor de proeven heeft. Hij was er vaak geestelijk niet helemaal bij. Alsof hij met andere zaken bezig was. Han nam het allemaal voor lief en zei me te simpel: 'Druk het maar'. Dan kun je verder niets meer en schik je je in het gegeven dat je de leverancier bent die doet wat de klant vraagt. Voor mij is dat heel vreemd, want we brengen privé vele uren samen met elkaar door. En ook met zijn gezin.

Mijn geloof in de capaciteiten van Han Hartsen staan buiten kijf. Dus ga ik ervan uit dat er voor hem andere zaken spelen. Misschien de drukte op het werk of het nieuwe management bij Trechter dat vele jaren jonger is dan hij.

Tijdens het drukken van de brochures met de halfjaarcijfers is Han één keer komen controleren en ook nog op uitdrukkelijk verzoek van mij. Met tegenzin kwam hij de kleur- en persproeven bekijken: 'Ja, mooi. Draai het maar af.'

Ik verwacht echter een kritisch houding. Voor de jongens aan de drukpersen is dat vervelend. Ze hopen bij onze klanten gemeente interesse te vinden. Zeker als er door de haast en de hoeveelheid werk vaak nog 's nachts gedrukt moest worden.

Han is een man van wisselende stemmingen, dat wel, maar gelukkig ken ik die. Dit beeld paste er echter totaal niet in.

Zoals het project gegaan is, is het allemaal nieuw voor mij en ik neem me voor om, na alle consternatie van de presentatie vanmiddag, contact op te nemen met Ellie. Gewoon, even kijken wat er is. Zoals ik geregeld bij hen binnenloop om te zien hoe het leven staat.

Door al die wijzigingen en onverhoopte vertragingen is het allemaal haastwerk geworden en hebben we de hele planning moeten omgooien.

En nu dan over vijf minuten moet de bestelwagen met het drukwerk weg. Het is niet ver. Vanaf industrieterrein De Beitel in Heerlen-Zuid waar de drukkerij ligt, ben je in een paar minuten bij Trechter.

Alles wordt ingepakt en ik zie toe dat alles goed gebeurt. Blij dat deze moeilijke klus verleden tijd is. Op het moment dat ik opdracht geef alles in de wagen te laden, tikt Roelofsen me op de schouder. Gehuld in zijn blauwe overall als voorman van de drukkerij ziet hij er goed uit. Hij dwingt respect af en dat is soms nodig. Het verweerde gezicht vertoont geen enkele uitdrukking. De volle zwarte haardos is als steeds verwilderd. Zijn helderbruine, fonkelende ogen vlug bewegend en met de hem bekende bevlogenheid zegt hij:

‘Kitty zei dat je bij Hermsen moet komen in verband met de levering voor Trechter.’

Er zit een ondertoon in die ik niet waardeer maar wel begrijp. Het is duidelijk dat hij niet blij is met de gang van zaken van de laatste weken met betrekking tot Trechter. Het heeft hem veel problemen bezorgd. Veel overwerk voor zijn mensen. Want andere klanten willen hun drukwerk ook op tijd hebben. Schuiven met opdrachten van de ene naar een andere drukpers. Opdrachten van de persen halen, omdat er voor Trechter vlug tussendoor iets gedrukt moest worden omdat er weer iets gewijzigd was.

Ik vraag me af wat Hermsen wil nu net op dit moment alles weggebracht wordt.

Via de grote drukkerijhal loop ik naar het bedrijfskantoor waar een aanzienlijke drukte is.

‘Waar is Hermsen?’ vraag ik tegen niemand in het bijzonder.

‘In zijn kantoor’ roept Kitty, onze secretaresse.

Zoals altijd beleefd kloppend op de eiken deur, loop ik bij Hermsen binnen. Hoe modern de drukkerij met al zijn afdelingen ook is, hier waan je je in een ver verleden. De verzamelwoede voor alles wat maar enigszins op antiek lijkt, is bij Hermsen tot iets museaals geworden. Via hoogpolig Perzisch tapijt loop ik door het riante kantoor naar zijn antieke houten, met vele laden voorziene bureau. Tussen koperen lampen, gouden pennenhouders en lege inktbakjes

en allerlei ander overbodig spul, die niets te maken hebben met het werken aan een bureau van deze omvang kijkt Hermsen me over zijn petite leesbril heen doordringend aan. Waarom zegt hij nu niets?

‘U hebt me laten roepen meneer?’

Met zijn diepe stem antwoordt hij:

‘Ja Richard. Het gaat over Trechter. Is alles gelukt?’

‘Het was op het randje, maar ik denk dat we tevreden mogen zijn.’

Weer zegt hij niets.

Ik heb waardering voor de manier waarop hij dit bedrijf leidt. Je ziet hem nauwelijks op de werkvloer, maar je voelt zijn aanwezigheid. Met zijn een meter tweeënnegentig en zijn behoorlijke corpulentie, is hij toch nietig achter dit immense bureau. De tweeënvijftig jaar zie je hem niet aan, ondanks dat hij niets aan beweging doet. Behalve af en toe voor zijn plezier wat golfen. Hij heeft een vol rond gezicht en is helemaal kaal. En dat past bij hem.

Het drukkersvak beheerst hij niet en dat maakt hem juist zo sterk. Hij laat de beslissingen van technische aard over aan de mensen waarvan hij weet dat ze meer dan capabel zijn. Hij stuurt bij en brengt ideeën in. Dat functioneert en geeft iedereen het gevoel dat hij op zijn waarde geschat en beoordeeld wordt. Als er ingegrepen moet worden bij calamiteiten is hij degene die weet wat er moet gebeuren, in samenspraak met de juiste mensen om hem heen. Die mensen heeft hij de laatste jaren om zich heen verzameld. Heel bewust gekozen. Ieder op zijn eigen kwaliteiten. Dat kan Hermsen als de beste. En de mensen respecteren hem allemaal. De rust die hij uitstraalt is van groot belang onder alle omstandigheden in dit bedrijf. De hectiek in het drukwerkproces is groot. Maar toch kan Hermsen weer alles eenvoudig analyseren. Hierdoor valt de spanning en de druk weg. Wat hij echter zegt en doet is altijd dwingend. En wordt terecht geaccepteerd.

Achter hem aan de muur hangt een schilderij met een 17e eeuwse landschap. De sneeuw en het ijs met de kinderen erop passen niet in het beeld van Hermsen. Hier verwacht je een Grieks tafereel in de lijst, met vele zuilen en schaars geklede dames in het wit. In de stijl

van Carel Willink. Het zou een lichtpunt in dit kantoor kunnen zijn, dat vol staat met oude vazen, eiken, met houtsnijwerk voorziene dekenkisten en bronzen en porseleinen beeldjes van engelen, madonna's en dieren. Je moet voorzichtig zijn om niets af te stoten. Hermsen achter dit bureau gezeten, geeft een niet eigentijds beeld. Wat iedereen meteen opvalt, is dat er geen computer staat. Daar heeft hij een hekel aan ondanks dat het bedrijf aan digitale communicatie doet. Het volledige mailverkeer gaat via Kitty. Communicatie heeft hij hoog in het vaandel staan. In de productie vindt hij dat meer dan nodig. Maar hij heeft er problemen mee dat mensen alleen nog maar mailen en chatten. Persoonlijke communicatie gaat verloren vindt hij. Elkaar recht in de ogen kijken en zeggen wat je vindt is veel belangrijker dan onpersoonlijk je woorden via de computer spuien. Zijn uitspraak 'Ik wil alles op papier hebben' komt hij daarom ook consequent na. Hij beantwoordt de mailtjes meestal met een telefoontje. Of hij bezoekt de zender van de mail. Eigenlijk niet van deze tijd. Maar het tekent wel de mens Hermsen.

'De door Trechter aan ons verstuurd uitnodiging voor de presentatie en de persconferentie, geef ik aan jou.'

Hij reikt over zijn bureau en geeft me de mij bekende kaart.

'Jij kent Hartsen meer dan goed. En daarbij heb je deze order vol overgave en interesse geleid. Zoals ik dat van mijn bedrijfsleider ook mag verwachten. Ik heb geen zin tussen al dat nieuwe en jonge volk te gaan zitten. Dus ik wil dat jij gaat. En doe Hartsen de groeten.'

Meteen verdiept hij zich weer in de lectuur op zijn bureau en ik begrijp dat het gesprek beëindigd is. Vandaag is hij wel heel kortaf!

Via het bedrijfskantoor loop ik naar mijn eigen kamer. Pak mijn stropdas en mijn jasje en deel Kitty mee dat ik de rest van de middag niet meer aanspreekbaar ben.

Binnen vijf minuten arriveer ik bij Trechter. Te kort om verkoeling te vinden in mijn veel te warme Golf.

Het is een prachtig gebouw gelegen op het grensoverschrijdende bedrijventerrein Avantis tussen Nederland en Duitsland, tussen

Heerlen en Aken. Het kantoor is licht van tint, bijna wit, met overal blauw, spiegelend van buiten ondoorzichtig glas. Het ligt aan de voorzijde van het enorme terrein van Trechter. Het mooie, zonnige juliweer reflecteert in het gebouw en laat het nog meer oplichten dan normaal. Ik rij tot aan de portiersloge. Een slagboom aan de linkerzijde is voor het personeel en de bezoekers. Aan de rechterzijde is een grote elektrische rolpoort voor de grote trucks van het bedrijf. Daartussen in staat een portiershuisje.

‘En mijnheer Benne, komt u ook eens kijken hoe goed het met ons gaat?’

Knipogend doet Freriks, de al oudere portier, de slagboom voor me open. Zijn grijze snor hangt over zijn mond en geeft hem een komische expressie. Een pet siert zijn hoofd wat hem naar zijn eigen idee heel belangrijk maakt. Daarop staat groot het logo van Trechter. Hij is gestoken in een blauw uniform dat zijn voorkomen nog officiëler maakt. Helaas is dat licht verschoten. Zijn grijze haren komen krullend onder zijn pet uit en steken naar alle kanten uit. Als steeds beweegt hij rap met zijn armen. Zo lang als ik bij Trechter kom staat hij aan de ingang. Zwaaiend bedank ik hem. Vanaf de parkeerplaats loop ik naar de grote glazen deuren van de entree van het hoofdgebouw. Het terrein staat deze middag overvol. Ik lever de uitnodigingskaart in bij Marie-Claire. Zij is al jaren het vertrouwde gezicht aan de ontvangstbalie. En net als Freriks kan ik me niemand anders op deze plek herinneren. Mijn naam wordt door haar ingevuld en een badge wordt aan mijn jasje gehangen. Zo te zien ben ik een van de laatsten die is gearriveerd.

‘Je bent nog net op tijd. In de grote zaal is de persconferentie.’

Ik bedank haar en loop door de grote hal naar de Trechterzaal. Deze is vol met persmensen en relaties. Politiek Heerlen is ruim vertegenwoordigd met wethouders en ambtenaren. Trechter is belangrijk voor de stad!

Het is een mooie, moderne zaal, met als dissonantie kitscherige kroonluchters aan het plafond. Donkerblauwe muren met moderne stalen lampen die omhoog schijnen en de wanden tot aan het witte,

van structuur voorziene plafond verlichten. Alle stoelen in de zaal zijn hetzelfde. Lichtbruin hout met blauwe effen bekleding, met het logo van Trechter in goud erin verweven. Een donkergekleurde hardhouten vloer in mozaïekvorm maakt de ruimte af. Alles is bezet. Aan de zijkanten van de zaal staan fotografen en TV-camera's. Ik ga langzaam naar voren.

Aan de voorkant van de zaal zit het driemanschap op het podium. Husken, algemeen directeur, fier in het midden. Hij is circa vijfendertig jaar, heeft blond achterovergekamd haar, een haviksneus en is zoals altijd geheel in het wit gekleed. Hij is nu net meer dan een jaar bij Trechter. Hij geeft op overtuigende wijze leiding aan het bedrijf. Als opvolger van de oprichter doet hij het gewoon goed. Links van hem zit de voor mij zeer onsympathieke Jorissen. Lid van het managementteam en de rechterhand van Husken. Nooit vriendelijk tegen zijn omgeving en vanaf het moment dat hij bij het bedrijf is door de medewerkers gehaat. Hij heeft van die kleine zwarte ogen die dwars door je heen kijken. Die ogen staan onder lang zwart haar, vastgehouden in een paardenstaart. Een zilverkleurige, met kleine steentjes bezette ring houdt deze vast. Zijn haren zitten onder de gel wat een olieachtig effect heeft. Een zwart ringbaardje geeft hem een sinister uiterlijk. Ik weet dat hij mij niet mag en dat komt waarschijnlijk omdat ik nog te veel hang aan de vroegere garde en dat zint hem niet. Mijn fout is dat ik dat laat merken. Bovendien ben ik in zijn ogen maar een leverancier. Hermsen had gelijk met zijn oordeel over dit jonge management.

Rechts van Husken zit Hartsen. Hij ziet er niet goed uit. Ik zie dat hij een pleister boven zijn rechteroog heeft waar een flinke bult zit. Geronnen bloed is zichtbaar in de pleister. Zijn donkere haren vertonen ter hoogte van zijn slapen een grijze aanzet. De vele rimpels om zijn ogen en mondhoeken worden nog sterker zichtbaar door de spots die op het driemanschap schijnen. Evenals de donkere schaduw onder zijn ogen. Als steeds heeft hij een grijs kostuum aan met een brede krijstreep. Een donkerrode das op een lichtgeel hemd geeft

hem een chique voorkomen. En zo is Han Hartsen ook. Een nette, fijne man die goed verzorgd uitziet. Daar zorgt Ellie wel voor.

Naast hem staat een laptop die aangesloten is aan een beamer die aan het plafond hangt. Deze projecteert op een scherm achter het drietal. Natuurlijk is dit iets voor Hartsen, de computer is immers zijn hartstocht.

Het bedrukte gezicht ziet er vermoeid uit.

Het podium is, net als de rest van de zaal prachtig. Mooie witte bloemstukken staan verspreid opgesteld. Op de tafel, waar de drie mannen aan zitten, ligt een goudkleurig tafelkleed van zijde. Daarop staan op blauwe bordjes de namen van de drie heren, in grote witte letters. Naast het projectiescherm hangt, zowel links als rechts, het goudkleurige logo van Trechter. Het podium is bekleed met blauwe vloerbedekking.

Het is twee uur precies en Husken, punctueel als altijd, begint zijn verhaal.

‘Dames en heren, welkom op wederom een grote presentatie van de nieuwe Trechter BV. Welkom ook heren wethouders. Fijn dat het voor u mogelijk is hier aanwezig te zijn vanmiddag. Wij zijn dankbaar voor zoveel interesse, hoewel ik weet dat we dankzij onze marketingafdeling ook genoeg aandacht in brieven en uitnodigingen hebben gevraagd voor deze middag.’

En lachend: ‘De drukker heeft er wel bij gevaren.’

Husken wacht op een reactie van uit de zaal en ik voel me enigszins opgelaten. Ik heb het idee dat iedereen me bekijkt terwijl dat helemaal niet het geval is. Aan het gezicht van Husken te zien valt hem de reactie van zijn gehoor tegen. Alleen Jorissen grijnst. Het ziet gluisperig uit.

Husken vervolgt zijn presentatie met veel cijfers, begrotingen en prognoses. Uit zijn zangerige toon klinkt een overweldigende arrogantie door. De hooghartigheid van een winnaar.

En eigenlijk is dat terecht. De cijfers zijn goed. Het gaat beter dan ooit met Trechter. Winststijgingen van méér dan dertig percent. Het nieuwe management doet het gewoon heel goed. En Hartsen zit

ernaast en beweegt met hoge snelheid zijn vingers over het toetsenbord om op die manier alle informatie snel en goed op het scherm weer te geven.

Nu ik wat verder vooraan sta zie ik dat het zweet Hartsen van zijn hoofd loopt. En intussen gaat Husken maar door met zijn betoog, ondersteund met beelden op het scherm. Hij verwijst ook steeds naar de informatie die de aanwezigen in hun persmappen kunnen vinden. Bij de laatste cijfers over de winstverwachting voor het komende jaar, die veertig procent hoger is, klinkt applaus uit de zaal op en flitsen de camera's links en rechts van het podium.

Tijdens het vervolg van de presentatie van Husken kijk ik naar achter in de zaal en ontdek Jacqueline de Leer van de Nieuwsuitgave. Ze zit in het midden en is druk aan het schrijven.

Jacqueline ken ik al vele jaren. Ze is klein, met half lang zwart haar dat ze steeds achter haar oren legt en met een altijd lachend gezicht. Dat komt door de twee kleine kuiltjes in haar wangen en haar stralende blauwe ogen. Aangezien we ook drukwerk voor de Nieuwsuitgave maken heb ik geregeld contact met haar. Leuk ook, omdat we elkaar al kennen van vroeger. Van de tennisclub, waar ik vele jaren lid van ben geweest. We hebben een zwak voor elkaar. Ik heb me steeds zelf afgevraagd waarom het nooit echt geklikt heeft tussen ons. We trokken veel met elkaar op en hebben samen altijd van alles ondernomen. En toch hebben we nooit een verhouding met elkaar gehad, hoewel ik dat wel altijd graag gewild had. Ik durfde er echter zelf nooit over te beginnen. Bang om onze goede, vriendschappelijke relatie op het spel te zetten. Het contact hebben we steeds onderhouden. Soms heel intensief. Maar soms zagen we elkaar ook weken weer niet. Door het drukwerk dat we voor de Nieuwsuitgave maken zien we elkaar jammer genoeg méér in de drukkerij of bij de redactie dan in onze vrije tijd. Ze is lief en heel spontaan. Ik ben heel erg op haar gesteld.

Het verhaal van Husken zal vanavond op de televisie en morgen in de diverse kranten breed uitgemeten worden. Hij is toe aan het slotwoord. Hartsen en Jorissen hebben geen woord gezegd.

‘Tot slot dames en heren wil ik u nog meedelen dat de heer Hartsen, hier rechts van mij, vanaf morgen geen deel meer zal uitmaken van de directie. Han Hartsen heeft, als financieel directeur, besloten zijn carrière bij Trechter te beëindigen. Wij zijn Han dankbaar, voor het vele werk dat hij voor Trechter de laatste vierentwintig jaar heeft gedaan. Hij is altijd het financiële gezicht geweest van ons bedrijf. En mede door Han Hartsen is Trechter groot geworden. Wij betreuren zijn beslissing maar hebben het met respect voor hem, geaccepteerd.’

Hij kijkt Han aan en geeft hem een hand.

‘Han, bedankt.’

Het gezicht van Han is grauw geworden. Tranen staan in zijn ogen. Ik zie hem twifelen of hij de uitgestoken hand moet aannemen. Heel langzaam drukt Han Hartsen Husken de hand. En weer flitsen de fotocamera’s. Geschrokken trekt Han zijn hand terug.

Er klinkt rumoer in de zaal maar Husken vervolgt meteen op dezelfde zangerige toon:

‘Dames en heren, hiernaast in de grote Transportzaal staan drankjes en hapjes voor u klaar. Ik nodig u uit samen met ons de behaalde resultaten te vieren. Samen met de medewerkers van ons bedrijf. Wij zijn trots op onze prestaties. Tevens kunt u daar kennis maken met onze nieuwe financiële man, ik moet eigenlijk zeggen vrouw, Hanna Grispen.’

Het rumoer zwelt nog verder aan. De cijfers zijn voor de gasten en de pers niet echt een verrassing. Dat werd over het algemeen wel verwacht. Maar de laatste mededeling sloeg in als een bom. Ik snap er niets van. Han heeft de afgelopen weken op geen enkele wijze aangeduid dat dit zou gaan gebeuren. Natuurlijk handelde hij niet zoals ik het van hem verwachtte. Maar dat kan nooit ermee te maken hebben gehad dat hij wilde stoppen. Ons contact was toch zo, dat hij mij dat gezegd zou hebben? Ik neem me voor Han zo dadelijk hierover aan te spreken. Vanaf de plek waar ik sta kijk ik hem aan. Hij ziet nu bleek en zweet nog steeds heel erg. Deze beslissing lijkt me toch niet van harte, hoe Husken het ook voorstelde. Hartsen als

de allerlaatste van alle al jaren bekende managementleden. Het zou me niet verbazen als Han deze beslissing heeft *moeten* nemen.

Jorissen lacht als hij Han ziet zitten. Hij loopt naar hem toe en fluistert hem iets in zijn oor. Hans gezicht betreft nog verder en hij ziet er bang en verschrikt uit. Ik bedwing me om niet naar Jorissen toe te stappen en te zeggen dat respect beslist op zijn plaats zou zijn. Niet alleen vanwege de verdiensten van Han, maar ook voor de mens Han Hartsen.

Ook Husken loopt naar Hartsen toe, blijft even staan, legt een hand op zijn schouder, knijpt even en loopt dan zonder verder wat te zeggen de trapjes van het podium af. Op weg naar de zich vooraan verzamelde pers, die vast nog wel wat te vragen zal hebben.

Voorovergebogen en gedesillusioneerd als een geslagen hond staat ook Hartsen op. Hij graait zijn papieren bij elkaar en verdwijnt door een deur achter het podium.

2

Tussen de gasten door loop ik naar het einde van het buffet in de lounge van de Transportzaal. Daar zie ik Hartsen staan. Hij is alleen. Ik ga op hem af maar hij kijkt me nauwelijks aan.

‘Han wat is dit nou. Waarom heb je me hier niets van verteld?’

‘Niet nu Richard!’

‘Kom op Han! Iets had je me toch kunnen zeggen. Ik hoef dit toch niet via anderen te horen. En zo gelukkig ben je er zelf ook niet mee. Je ziet er uit alsof je God weet wat gedaan hebt. We hebben de laatste weken zo nauw samengewerkt.’

Hij onderbreekt me abrupt. En veel te hard zegt hij:

‘Ik wil er nu niet over praten. Laat me met rust’.

Zijn handen trillen licht. Hij heeft rood doorlopen ogen. En weer op zijn bekende rustige toon:

‘Alsjeblieft, laat me nu.’

Hij kijkt me smekend aan en vervolgens draait hij zich om en loopt weg. De rode wijn uit zijn glas morsend.

Ik kijk hem met gemengde gevoelens na en heb het gevoel dat hij niet wil dat iemand ons samen ziet. Maar waarom? Han wordt in dit bedrijf immers gewaardeerd. Natuurlijk vanwege zijn verdiensten. Maar zeker ook omdat de medewerkers hem respecteren. Hij praat altijd met zijn mensen. Hoe het thuis gaat. Of het goed gaat met de kinderen. Zijn interesse voor iedereen is groot. Daarmee heeft hij zich bemind gemaakt. Wat bedrukt hem zo? En waarom die smekende blik in zijn vermoeide ogen?

‘Richard Benne! Zeg je me tegenwoordig niets meer?’

Ik kijk over mijn schouder en zie Jacqueline lachend achter me staan. Omdat mijn gedachten nog bij Han zijn reageer ik veel trager dan ik wil.

‘Hoi... Jacqueline. En? Heb je het verhaal voor de krant van morgen al klaar? Het zal voor jullie allemaal wel een hele verrassing zijn met die laatste mededelingen.’

‘Nou, ik heb het gevoel dat Hartsen er niet zo gelukkig mee is. Is dat ook de reden waarom hij nu zo ineens bij je wegloopt?’

En weer komen mijn zorgen voor Han terug.

‘Ik wilde weten waarop zijn beslissing was gebaseerd. Hij gaf me echter geen kans. Er is iets wat hem dwars zit. Ik moest hem nu met rust laten, zei hij.’

‘Ik had hem graag nog even willen spreken. Trouwens ik had hetzelfde met mevrouw Grispen. Het is toch écht een heel ander type hoor. Wat een bitch. Je mag toch verwachten dat ze een verhaal voor ons heeft, maar we ‘moesten maar een afspraak met één van haar secretaresses maken’. Nou, ik bekijk het wel. Zoveel méér als er in de persinfo staat zal ze ook wel niet te vertellen hebben. Hooguit of ze hetzelfde beleid wil volgen als Han. Dat is het enige interessante. Probeer het niveau van Han maar eens te evenaren! Daar zal ze haar handen nog vol aan krijgen.’

‘Ik ken haar niet. Voor mij is het een even grote verrassing als voor jou en de rest hier. Ik weet ook niet of ze in het rijtje van Jorissen en Husken past. Ik heb haar nog niet eens gezien.’

Ook daar had Han niets over gezegd. Dat er iemand nieuw zou aantreden in het bedrijf. Tot nu bracht hij me daarvan steeds op de hoogte. Hij vond altijd dat de leveranciers moesten weten wat er in hun organisatie speelde. Ik ken haar inderdaad niet. Ze was me ook in de zaal niet opgevallen. In de verte zie ik televisiecamera’s met felle lampen een vrouw filmen. Reporters interviewen haar. Dat zal haar zijn. Ze staat met de rug naar mij toe.

Jacqueline lijkt nog na te denken over de ontmoeting met Grispen. Ze neemt een zalmhapje van het buffet en laat het onderwerp verder rusten. Ze zegt:

‘Hoe is het overigens met jou? Het wordt tijd dat we samen nog eens wat gaan doen’.

Ik ben blij dat ze me de kans geeft een afspraak te maken.

‘Ja, het is alweer een tijd geleden. Misschien moeten we samen maar eens gaan lunchen. Kun je morgen?’

‘Ja, leuk! Maar wel alleen om eens bij te praten en niet over het werk.’

‘Mee eens! Dan bel ik je morgen op de redactie.’

Naast ons verschijnt plotseling Husken met de onafscheidelijke Jorissen direct achter hem.

‘Dag mevrouw De Leer, alles naar wens?’

En zonder op antwoord te wachten draait hij zich om naar mij.

‘Meneer Benne, het was wel op het nippertje vanmiddag. Het zou prettiger zijn geweest als we iets meer ruimte van u hadden gekregen. We konden ons nauwelijks voorbereiden. Desondanks hebben we het uiteindelijk toch weer klaargespeeld. En bovendien, meneer Benne, zaten er nog enkele zéér storende fouten in. Rob heeft me daarop geattendeerd. Gelukkig maar. Anders had ik verkeerde dingen gezegd. Rob zal daarover nog wel het een en ander met u willen doornemen.’

En zonder zijn blik van me af te wenden:

‘Nietwaar, Rob?’

‘Jazeker. Want eigenlijk willen we fouten niet accepteren, wat u natuurlijk wel begrijpt. Ik kom er zeker nog bij u op terug.’

En glimlachend lopen beiden laatdunkend weg. Ik ben zo verbluft dat ik geen gelegenheid neem om te reageren.

Jacqueline is verontwaardigd:

‘Lekker stel zeg. Gelukkig zit ik altijd aan de goede kant van de tafel. Maak je borst maar nat Richard. Het lijken me geen gemakkelijke heerschappen om zaken mee te doen.’

‘Ik weet het Jacqueline. Ik snap er niets van. Alles is meermalen gecontroleerd. Het wordt er voor ons niet makkelijker op nu Hartsen ook nog weg is. Ik denk dat ik ze bij ons in het bedrijf maar eens

langzaam moet voorbereiden op een afscheid van onze trouwe klant Trechter.’

Jacqueline verontschuldigt zich bij mij en gaat naar een aantal collega’s van haar. Ik ben kwaad op de wijze waarop Husken me terecht heeft gewezen. Hoe zijn die fouten erin gekomen? Alles is zo vaak doorgenomen. Ik weet zeker dat het niet mogelijk is dat we fouten over het hoofd hebben gezien. Han liet steken vallen. Maar als het wezenlijke zaken zijn dan had hij het toch zeker gezien.

Ik wandel, links en rechts om me heen kijkend door de zaal en kom vele bekenden en zakenrelaties van ons bedrijf tegen. Dit zijn uitstekende momenten om eens over andere zaken te praten dan het bespreken van opdrachten. Ik blijf steeds om me heen kijken of ik Han nog ergens zie. Hij is niet meer in de zaal geweest. Wel zie ik steeds weer Jacqueline die nog meer bekenden tegenkomt als ik. Dat brengt haar werk met zich mee. De bijeenkomst duurt verder voort en ik vind het eigenlijk wel tijd worden om te vertrekken. Ik zoek Jacqueline nog even op en herhaal dat ik de afspraak morgen met haar zal maken. Vervolgens loop ik naar de uitgang om mijn badge in te leveren. Net op het moment dat ik door de schuifdeuren naar buiten wil lopen, zie ik Hartsen op me afkomen. Hij pakt me bij mijn arm en leidt me naar een hoek van de entreehal. De hal is groot en het zonlicht zorgt voor prachtige reflecties op de marmeren vloer.

Schichtig om zich heen kijkend, fluistert hij alsof hij bang is dat iemand hem hoort:

‘Richard, ik heb je nodig. Ik zou graag willen dat we elkaar om acht uur treffen. Goed?’

Ik kijk hem aan en zie dat hij hulp nodig heeft. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. Onder zijn arm heeft hij een aantal dossiers, met er bovenop een grote, gele envelop. Ik zie dat hij gericht is aan de drukkerij, aan mij. De envelop is zelfs al gefrankeerd.

‘Han, je kunt me nu toch wel al het een en ander vertellen. Ik heb alle tijd.’

Ik sla mijn arm om zijn schouders:

‘Kom dan rijden we naar mij thuis en bespreken we alles rustig.’
‘Doe nou niet zo Richard...’ en hij trekt zich met een ruk van me los, ‘je zult het straks allemaal begrijpen...’

En weer kijkt hij vlug rond alsof hij bang is gezien te worden.

‘Kom naar ’t Tinnetje. Zorg alsjeblieft dat je er vanavond bent. Ik wil en kan nu niets zeggen. Niet nu en niet hier!’

Ik ben verbouwereerd, weet niets te zeggen. Han kijkt plotseling over mijn schouder en ik zie zijn gezicht opnieuw betrekken. Zijn ogen vertonen een enorme angst. Gehaast verwijdert hij zich van mij, zich een weg naar de uitgang banend. Ik draai me om en zie een lachende Jorissen die mij aankijkt. Hij staat midden in de hal met zijn armen in zijn zij. Hij kijkt eerst naar Han, dan naar mij en roept:

‘Tot ziens.’

Ik krijg de rillingen van die man. Zo koud en zonder enig spoortje van menselijkheid of warmte. Ik negeer hem verder en loop naar buiten richting mijn auto. Ik zie Han in zijn grote zwarte Alfa door de slagboom wegrijden. Bij mijn auto aangekomen beslis ik toch nog maar even naar de drukkerij te gaan.

Wat is er aan de hand met Han? Waarom wil hij wachten tot vanavond? Ik weet het niet en ik kan er ook geen enkele reden voor bedenken.

Het is zes uur en ik heb dus nog twee uur voordat de afspraak zal plaatsvinden. Ik doe mijn stropdas af en maak het bovenste knoopje van mijn hemd los. De zon schijnt nog steeds heerlijk. Mijn humeur wordt daardoor toch weer iets beter.

In mijn kantoor zie ik dat de afdeling calculatie de rekening heeft opgemaakt voor alle drukwerk van Trechter. Ik doe mijn jasje uit en terwijl ik ga zitten realiseer ik mij dat het nog een aardig gesprek zal worden met Jorissen als ik hem deze factuur ook nog moet gaan verklaren.

Ik heb ongeveer een uur nodig om alle spullen op mijn bureau weg te werken en de mailtjes van deze dag te beantwoorden.

‘Richard! De gezelligheid ontvlucht?’

Ik schrik op en in de deur van mijn kantoor zie ik Hermsen staan. Zijn armen gekruist op zijn borst. Door zijn omvang passen die armen niet helemaal en dit geeft een kolderiek beeld. Ondanks zijn forse verschijning heb ik hem niet horen aankomen, zoals dat normaal gesproken wel het geval is. Hij is blijkbaar geruisloos door het bedrijf geschuifeld.

‘Morgen leest u het allemaal in de krant meneer. U zult even verbaasd zijn als ik vanmiddag was.’

‘Hoezo?’

Hij gaat voor mijn bureau in de bezoekersstoel zitten. Zonder iets weg te laten van wat er vanmiddag allemaal is gebeurd en aangevend wat mijn gevoelens daarbij zijn, is ook Hermsen zichtbaar aangegrepen door het plotselinge vertrek van Hartsen bij Trechter.

‘Wat ga je nu doen met onze contacten binnen Trechter?’

‘Jorissen neemt de zaken nu even over. En zoals ik hem inschat zullen we wel voor het laatst voor Trechter gewerkt hebben. Hij zal binnenkort contact met me opnemen voor een afspraak. Ik denk om een algehele evaluatie te houden. Dan zien we wel wat er gaat gebeuren. Vanavond tref ik Hartsen nog. Ik hoop via hem in ieder geval nog enige informatie te krijgen hoe we ons ten opzichte van Husken en Jorissen en misschien ook wel Grispen moeten opstellen.’

‘Hoe is die mevrouw Grispen? Denk je, dat als zij het werk van Hartsen overneemt, wij via haar toch wat kunnen doen?’

Ik denk terug aan de woorden van Jacqueline.

‘Nee, ik denk het niet. Ze lijkt ontoegankelijk, tenminste, dat is wat ik zo hoorde.’

‘Ik ben hier niet blij mee Richard. Ik verwacht eigenlijk dat je maar moet slikken wat ze willen. Het is een behoorlijke omzet en die wil ik niet kwijt. Laat dat gezegd zijn!’

Hij staart naar zijn handen en lijkt zich af te vragen hoe dit aangepakt moet worden.

‘Licht onze mensen morgen meteen in dat ze alles moeten doen om Trechter te behouden.’

Hermesen staat op en loopt zonder verder iets te zeggen of op een antwoord van mij te wachten, mijn kantoor uit. Hij heeft natuurlijk gelijk, maar het is wat al te eenvoudig om me zo onder druk te zetten. Ik weet gewoon dat we weinig tot geen kans meer hebben. Op Jorissen hoeven we niet te rekenen. En Husken volgt hem daar natuurlijk in. Ik kan geen enkele reden bedenken waarom Hanna Grispén wél nog verder met ons zou willen gaan. Zeker nu die fouten in de verslagen staan. Dat is hoe dan ook niet goed voor het behouden van de relatie. Of we daar nu schuld aan hebben of niet. Ik moet zo snel mogelijk een afspraak maken met Husken. Zonder Jorissen erbij. En dan zorgen dat Han me daarin kan steunen. Ik zal Han vragen met me mee te gaan. Alleen maar om duidelijk te maken dat we al zoveel jaren goed werk hebben geleverd. Ik spreek Han daar straks op aan.

Meteen na het gesprek met Hermesen loop ik de drukkerij uit en stap in mijn auto. Even over achten parkeer ik in het centrum van Heerlen in Parkeergarage Putgraaf. Van daaruit loop ik via de Akerstraat naar het mooi betegelde Pancratiusplein met zijn middeleeuwse Pancratiuskerk en het bijzonder moderne Glaspaleis. Een prachtig contrast. Gebroederlijk staan de gebouwen naast elkaar. Het Glaspaleis is al van 1933, ontworpen door de architect Peutz en geheel gerestaureerd in 2003. Het plein is omzoomd met gezellige, nu drukbezette caféterrasjes, gelegen onder hoge bomen. Het mooie, zwoele juliweer is goed voor de horeca die aan het plein gevestigd is. Het is er drukker dan ooit. Ik arriveer bij Café 't Tinnetje. Het oude stadscafé straalt zelfs van buiten al gezelligheid uit. Al vele jaren *het* café waar ik graag verblijf. Samen met mijn vrienden heb ik hier vele avonden doorgebracht. Vaak gegeten en feesten gehouden. Je kunt het wel mijn stamcafé noemen. Door de open, zware met glas in lood bezette klapdeuren, kom ik het knusse café binnen. Achter de tap staat Tinnemans, de gemoedelijke waard, onder de luifel met de vele op zijn kop staande flessen. Vele vormen van bierglazen hangen achter hem, aan haakjes als waren het kerstballen aan een boom. Als

je het over een bruin café hebt, nou, dan is 't Tinnetje daar een schoolvoorbeeld van. Alles is bruin en door de ramen valt er slechts weinig licht naar binnen. De rode, pluche gordijnen hangen daar half voor. Het meeste licht komt door de voordeur. Lijsten met oude ansichten in sepiakleuren van het vroegere Heerlen sieren de wanden. Een expositie van een lange historie van het mijnwerkersverleden in deze stad. Passend in het sfeertje van dit café.

Het rode volle gezicht van Tinnemans glanst als altijd. Zijn grote blauwe ogen geven aan dat het een vriendelijke en gezellige man is. Tekenend voor een goede gastheer. Ondanks zijn toch wel behoorlijke gezetheid bedient hij zijn gasten met een enorme snelheid. Een groen morsig schort hangt onder zijn buik. Een versleten poloshirt met korte mouwen is zijn handelsmerk. Zomer of winter. De felle rode kleur past bij het groen van zijn schort. Daaronder heeft hij altijd een spijkerbroek aan. Ook zijn sandalen draagt hij het hele jaar door.

'En jongen, kom je ook nog eens een pilsie pakken? Druk gehad zeker.'

'Lekker Tinne. Het is er ook het weer voor en ja, we hebben gelukkig genoeg te doen.'

Met snelle bewegingen bespeelt hij de tapkraan en vult een lekker glas met bier. Ik kijk om me heen of Han misschien aan een van de tafeltjes zit.

'Zeg, is Han Hartsen al geweest? Ik ben iets te laat. Ik had hier om acht uur met hem afgesproken.'

'Nee, nog niet gezien, zal zo wel komen. Je kent Han. Altijd op tijd.'

Het koele pilsje smaakt heerlijk. Ik bestel er nog maar een en kijk ondertussen verder het café rond. Oubers lopen in en uit om de bezoekers op het terras te bedienen. De oudjes van de stad zijn weer allemaal aanwezig. Gezellig samen een glaasje drinken en een kaartje leggen is hun grootste tijdverdrijf. De sigarenrook dampst boven de diverse tafeltjes en met het weinige zonlicht dat door de ramen naar binnen valt, geeft dat een diffuus en sfeervol tintje aan